

Arrest

nr. 58 608 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 20 juni 1985 in de Ingoesjetische stad Malgobek. Op 15 november 2001 huwde u op traditionele wijze met X (O.V. 6.645.303). Op 31 maart 2006 liet u dit huwelijk ook officieel registreren. Na uw traditionele huwelijk woonde u samen met uw man in de Russische stad Ivanovo, waar uw man een aantal eigen zaken had. In de herfst van 2006 verhuisden jullie terug naar Ingoesjetië.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen die uw man in Ingoesjetië kende. Sinds augustus 2007 merkte u dat uw man zenuwachtig was, maar u had geen idee wat er aan de hand was. Pas op 2 december 2009, nadat gemaskerde militairen jullie huis binnenvielen en uw man hard in elkaar sloegen, bracht uw man u op de hoogte van zijn problemen. Toen uw man beter was, dook hij geruime tijd onder. In die periode onderhield u contact met

hem via de telefoon en via zijn vrienden. In februari 2010 zag u hem even terug, toen hij op een nacht spullen kwam ophalen. Na een kwartier nam hij afscheid en vertrok opnieuw. In maart 2010 ging u samen met hem uw internationaal paspoort afhalen. Midden april 2010 vielen militairen opnieuw het huis binnen, waar u tot dan toe met uw kinderen verbleef. Ze waren op zoek naar uw man en u vertelde hen dat hij bij zijn ouders verbleef, waarna de militairen ook hun huis binnenvielen. Na deze tweede inval bracht u uw dochter uit veiligheidsoverwegingen naar uw eigen ouders. Uw man nam haar later mee naar België. Diezelfde maand vielen militairen nogmaals uw huis binnen. Ditmaal vielen ze u en de kinderen ook fysiek aan. Uw jongste zoontje brak hierdoor zijn sleutelbeen, zodat u met hem naar het ziekenhuis in Nazran moest gaan.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 17 juni 2010. Vanuit Zazikov-Yurt ging u samen met uw twee zonen met de auto naar Pjatigorsk, waar jullie overstapten op een bus. Deze bus bracht jullie naar België, dat u op 21 juni 2010 bereikte. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende, waaronder de aanranding waarvan u in april 2010 bij u thuis het slachtoffer zou zijn geweest, verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS 2, p. 3). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, Ruslan PATIYEV (O.V. 6.645.303), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, Ruslan PATIYEV (O.V. 6.645.303), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (Uw binnenlands paspoort en huwelijksakte, de geboorteaktes van uw zonen en een attest van vaderschapserkenning) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die u en uw man in Ingoesjetië gekend zouden hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet van 29 juli 1991). De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat bestreden beslissing enerzijds motiveert aangaande de problemen van verzoekster die gelinkt zijn aan de problemen van haar echtgenoot P.R. (...) en anderzijds aangaande persoonlijke problemen die zij heeft aangehaald in haar asielrelaas.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster integraal het verzoekschrift herneemt van haar echtgenoot. Met betrekking tot de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal in hoofde van de echtgenoot van verzoeker stelt de Raad het volgende in zijn arrest van 25 maart 2011 met arrestnummer 58.607:

"(...)

2.1.1. Verzoeker stelt dat hij geen documenten heeft kunnen voorleggen die afkomstig zijn van de rebellenbeweging maar wel medische documenten die zijn asielrelaas kunnen bewijzen. Hij meent dat

deze documenten niet in beschouwing werden genomen en de bestreden beslissing aangaande verzoeker enkel vermeldt dat deze geen oorzaak van de verwondingen aantonen. Verzoeker verwijst naar het feit dat ook Belgische medische documenten geen melding maken van de oorzaak en er enkel een diagnose gesteld wordt. Hij verduidelijkt dat de medische documenten zeer duidelijk datums bevatten die zijn asielrelaas staven.

2.1.2. Verweerder benadrukt dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008; RvS, nr. 13.077 van 25 juni 2008). Verweerder merkt op dat de commissaris-generaal de documenten wel degelijk in beschouwing genomen heeft maar er in casu terecht op gewezen heeft dat de door verzoeker overgemaakte medische documenten geen oorzakelijk verband aantonen met zijn voorgehouden problemen. Het loutere feit daarbij, zonder verdere verduidelijking, naar de datums te verwijzen volstaat geenszins om een causaal verband aan te tonen.

In casu werd vastgesteld dat verzoeker ook geen documenten overmaakt die te maken hebben met de zaken die hij uitbaatte, alhoewel zijn winkels officieel geregistreerd waren. Evenmin is hij bij machte documenten voor te leggen die zijn arrestaties door de overheid aantonen. Verder werd er uitgebreid gemotiveerd dat verzoekers verklaringen talrijke tegenstrijdigheden bevatten en hij over een intern vluchtalternatief beschikte in Ivanovo (Russische Federatie). Tot slot werd er gewezen op het feit dat aan verzoekers een internationaal paspoort werd uitgereikt en dit aan toont dat verzoekers niet officieel gezocht worden.

2.1.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins documenten vraagt die afkomstig zijn van de rebellenbeweging, maar de voorgelegde geneeskundige getuigschriften beoordeeld heeft op hun bewijswaarde. Dergelijke originele documenten, waarin verwondingen die kunnen overeenstemmen met de aangehaalde feiten vermeld worden, kunnen een begin van bewijs zijn van de aangehaalde feiten. Het is echter niet voldoende om de geloofwaardigheid van een niet geloofwaardig relaas te herstellen. De verwerende partij merkt terecht op dat verzoeker geen documenten overmaakt die te maken hebben met de zaken die hij uitbaatte, alhoewel zijn winkels officieel geregistreerd waren en deze winkels een belangrijk onderdeel van zijn asielrelaas zijn.

2.1.4. Verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheden vermeld door de commissaris-generaal betrekking hebben op niet essentiële elementen en dat de echtgenote van verzoeker tot augustus 2009 niet op de hoogte was van de problemen van verzoeker. Doordat zij zoveel op korte tijd meegemaakt hebben, hebben verzoekers zich enkele malen vergist wat betreft data. Deze data zijn niet essentieel voor het asielrelaas.

2.1.5. De Raad stelt vast dat de aangehaalde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing niet alleen betrekking hebben op data, maar ook handelen over de afgifte van de internationale paspoorten van verzoekers, het aantal vasthoudingen door de politie en de volgorde van ernstige incidenten zoals de beschieting van de auto van verzoeker en de mishandeling vermoedelijk door de ordediensten waarbij zijn ribben gebroken werden. Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker.

2.1.6. De bestreden beslissing wijst op het bestaan van een intern vluchtalternatief binnen de Russische Federatie, meer bepaald in Ivanovo, waar verzoeker van 1995 tot 2006 verbleven heeft, geregistreerd was en winkels had en zijn echtgenote eveneens vanaf hun huwelijk in 2001 tot 2006 gewoond heeft (gehoorverslag, stuk 8, p. 3 en 4). Verzoeker betwist dit niet.

Artikel 48/5, §3 Vreemdelingenwet stelt: "Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen."

Het langdurige en regelmatige verblijf van de verzoekers in Ivano toont aan dat van de verzoekers redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land zouden blijven indien zij uit hun

verblijfplaats in Ingoesjetië dienden te vluchten. De verzoeker brengt geen enkel element aan dat dit intern vluchtalternatief weerlegt of betwist.

2.1.7. Verzoeker verwijst naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken met betrekking tot de Noordelijke Kaukasus (m.n. Ingoesjetië). Daaruit blijkt dat de lokale en federale veiligheidstroepen hard optreden tegenover de lokale bevolking. De ordehandhavingstroepen maken zich schuldig aan mensenrechtenschendingen. Tevens wordt er daarbij gewezen op de slechte sociaaleconomische toestand, de rivaliteit tussen clans en bendes, alsook corruptie. Verzoeker besluit daaruit dat de toestand in Ingoesjetië gedestabiliseerd en onveilig is en de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met deze gegevens. Verzoeker verwijst ook naar het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken dat reizen naar Ingoesjetië ten strengste afraadt.

2.1.8. Verweerder antwoordt dat de bestreden beslissingen er op gewezen hebben dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het door verzoekers aangehaalde rapport bevestigt enkel deze conclusies en ontkracht ze niet. Evenzeer is een reisadvies bestemd voor reislustige Belgen en vormt het geenszins een leidraad voor (onafhankelijke) instanties, belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging van asielzoekers (RvS 23 juli 2007, nr. 950).

2.1.9. De Raad stelt vast dat uit het eerste motief onder B. Motivering van de bestreden beslissing de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden heeft met de onstabiele situatie in Ingoesjetië bij zijn beoordeling. De citaten uit het Nederlandse ambtsbericht van april 2010 bevestigen de conclusies van de commissaris-generaal en de vereiste van een individueel onderzoek van het asielrelaas rekening houdend met deze situatie.

Verzoeker brengt daarenboven geen enkel element aan dat het in de bestreden beslissing vermelde intern vluchtalternatief weerlegt of betwist.

*Het eerste en enige middel is niet gegrond. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"*

Deze feiten aangehaald door de echtgenoot van verzoekster gelden dan ook niet als bewijs met betrekking tot het asielrelaas van verzoekster.

Verzoekster betwist de overige motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot haar persoonlijk problemen niet.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet aantoonde een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en schaarde zich achter de bestreden beslissing, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

De Raad heeft terecht geoordeeld dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend.

Er kan evenmin worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekster geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekster geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS